

Aulikki ja Laura Maria – Tält ja tois puolt osa 15

LML=Laura Maria Latikka

AM=Aulikki Mäkinen

HL=Harri Lukander

- LML - Tervetuloa kuuntelemaan meidän Tält ja tois puolt –podcastia! Minä olen Laura Maria Latikka ja Maarian kirkkoherra.
- AM - Ja minä olen Aulikki Mäkinen, Turun tuomiorovasti. Meillä on tänään vieras, Harri Lukander. Tervetuloa!
- HL - Kiitoksia paljon!
- AM - Pitkän linjan seurakuntavaikuttaja ja me halusimme Laura Marian kanssa tietää, että minkä takia ihminen rupeaa seurakunnan luottamushenkilöksi ja minkä takia siinä jaksaa olla aika monta vuotta. Sinä osaisit antaa meille ainakin jonkunlaisia vastauksia. Koskas sinä olet aloittanut luottamushenkilönä?
- HL - Minulla on takana 32 vuotta kirkkovaltuustoa putkeen eli silloin olen aloittanut. Miinustakaan nyt sitten se 32 vuotta tästä nyt! Joo, mutta sitä ennen Piikkiössä oli jo sitoutumattomia partiolaisia minua vanhempia mukana meidän luottamustoiminnassa. Eli silloin kun Turku vielä uinui täällä syvää untaan, niin me partiolaiset olimme Piikkiössä aktiivisia.
- AM - No, miltä tuntui? Onko sinulla minkäänlaista mielikuvaa, 32 vuotta sitten, että mitä se tuntui tulla seurakunnan luottamushenkilöksi? Oliko sinulle tuttua seurakunnan toiminta, muikin kuin partio vai olitko sinä katsellut sitä lähinnä partion kautta vai mikä oli sinun yhtämäkohtasi tähän seurakuntaan?
- HL - Varmaan henkilöt olivat tuttuja, erityisesti työntekijät olivat tuttuja ja toiminta jonkin verran tuttua, mutta jännitti ihan hirveästi mennä valtuuston kokoukseen ja käyttää joskus joku puheenvuoro siellä. Jännitti ihan valtavasti, kun siellä olivat nämä veteraanipoliitikot, pääosin poliitikot, kuitenkin kertoivat miten asiat kuuluvat mennä ja tehdä. Ja sitten kun he olivat kuitenkin ennemmin puolueisiin sidottuja ja minä tuolta jostain villistä partioliikkeestä, niin ehkä hekin aluksi ihmettelivät alkuun millainen kummajainen siellä mahtaa olla.
- LML - No, mikä siinä sitten jännitti? No, kun siinä olivat ne kokeneet ja sinä olit siinä tilanteessa uusi.
- HL - Niin, aivan uusi tilanne ja tietyllä tavalla päätettävät asiat toki uusia. Minä olin katsonut kuoron kannalta, minä olen laulanut lapsikuorossa ja nuorten kuorossa ja kirkkokuorossa. En ole koskaan Piikkiössä laulanut, mutta että kuoron kautta ja partion kautta. Partiolaisten kanssa järjestettiin yhdessä sitten kaikenlaisia partiokirkkoja ja ym. Eli kanttori, kirkkoherra, papit olivat tuttuja, mutta eivät nämä luottamushenkilöt, tosin tietysti morjens-tuttuja Piikkiössä, jossa kaikki tuntevat toisensa. Olen ollut postia jakamassa ja pankissa töissä, että kyllä ne tuttuja olivat, mutta ihan eri tavalla, kun sitten alettiin käyttää virallisia puheenvuoroja ja päättämään rahoista.
- LML - No, miten sinut otettiin vastaan silloin?

- HL - Varmaan ihan hyvin. Kyllä minut on aina otettu vastaan hyvin. En voi norkua tätä mitenkään.
- LML - Ettei tarvinnut kauhean kauan sitten jännittää vai?
- HL - No, ei varmaan. Ja esiintymispelon voittaa vain esiintymällä, ei siinä muuta.
- AM - Piikkiö oli silloin vielä itsenäinen seurakunta, eikö?
- HL - Kyllä vain.
- AM - Mutta itsenäinenhän se on nytkin, mutta ei silloin vielä ollut osa yhtymää.
- HL - Ei ollut.
- AM - Jos sinä nyt ajattelet, millaista oli olla luottamushenkilönä tai millaisia asioita käsitellään, jos on tällainen täysin itsenäinen seurakunta versus että ollaankin yhtymässä, jossa on monta seurakuntaa ja joutuu yhdessä miettimään? Onko siinä sinusta eroa vai ovat ne asiat kuitenkin samanlaisia ja käsittelytapa samanlainen?
- HL - Kyllä minä sanoisin, että se oli paljon perheenomaisempaa. keskustelu ja päätöksenteko olivat siinä käsillä. Tietysti nyt kun on täällä oltu jo niin kauan, 2009 asti (Piikkiö Turun ja Kaarinan seurakuntayhtymässä), niin kaihan ne jollain tavalla tuttuja on, mutta pelaajia on paljon enemmän ja virkamiehiä on paljon enemmän ja esittelijöitä on paljon enemmän, asiat on enemmän tällaisia ”syviä” ja nollia on perässä paljon enemmän, että se oli tässä kädessä ja niistä keskusteltiin yhdessä ja päätettiin yhdessä.
- LML - Niin, asiat olivat lähellä ja asiat ehkä olivat vähän pienempiä ja ihmiset enemmän tai vähemmän tunsivat toisensa?
- HL - Joo, epämuodollisempaa. Minä kauhistuin, kun täällä ”valtuutettu Lukander” puhuteltiin alkuun, ihmettelin. Ja teiteltiin, kun minä ajattelin, että kai me nyt toisemme tunnemme. Minä olen heittänyt roskeen kaikki tällaiset. En tiedä onko sitä paheksuttu vai ei, mutta mä olen mä!
- LML - Aika on varmasti myös muuttunut.
- HL - Ehkä. Ei pidetä kravattia enää niin paljon. Joo varmaan (aika muuttunut).
- AM - Sinua täytyy jokin asia motivoida, että sinä jaksat asettua ehdolle ja tulla, koska sitä jotenkin virkamiehen näkökulmasta ajattelisi, että tuleekohan luottamushenkilöillä välillä sellainen olo, että heitä ei kuulla tai että heidän näkökulmansa jää jotenkin jalkoihin tai pääsevätkö he oikeasti vaikuttamaan ja käyttämään sitä ääntä joka heillä on. Mutta ilmeisesti sinulla on ollut sellainen olo, että olet päässyt, koska sinä olet motivoitunut jatkamaan aina uudelleen?
- HL - Niin, sen eteen täytyy tehdä töitä. Muistan sen ensimmäisen kokouksen, kun minutkin kutsuttiin sitten yhteisen kirkkoneuvoston kokoukseen ja siellä oli varmaan muitakin. Ja vaalit olivat just olleet, paikat oli jaettu ja todettiin, että nämä ovat juuri jaettu, ja silloinen tuomiorovasti toivotti tervetulleeksi tasavertaisena jäsenenä. Ja minä kuuntelin, että kaikki paikat oli jaettu, minä kysyin mitä se tarkoittaa teillä, että meillä ei ole yhtään paikkaa, että voitko kuvailla mitä tämä tasavertainen jäsen tarkoittaa, että minulle se ei ihan tällä lailla kalskahtanut. Ja sitten alkoi tulla sellaisia lohdutuspaikkoja, että kyllä minä voin luovuttaa, minä voin luovuttaa. Me saatiin sitten joku sellainen häntäpaikka Piikkiöön ensimmäisten

joukossa. Ja Piikkiöhän ei ollut mitenkään tervetullut tänne, että eihän kukaan halunnut meitä tänne. Se oli kuntaliitoksen mukanaantuoma pakko. Ja meidän työntekijät oirehtivat siitä, että täältä ei saanut yhtymästä apua, ja se oli vähän tällainen torjuva, mutta kyllä se sitten totta kai vähitellen kasvoi siihen sisään. Tilaa saa jos tilaa hakee, mutta jos jää sinne takariville, niin kyllä siellä saa olla, ei sieltä kukaan eteen kannan.

AM - Mikä sinusta on luottamushenkilön tärkein tehtävä? Tai kolme tärkeintä vaikka? Eihän niitä ole varmaan yhtä, mutta mitkä ovat ne?

HL - Tuo on kyllä aika mahdoton kysymys vastata, mutta jos lähtee tällaiseen mukaan, niin kyllä täytyy olla joitain ajatuksia. Itsellä on tämä partiolaisuus. Meillä on seurakunta taustayhteisönä ja me olemme osa seurakuntaa, ja tässä tapauksessa tulimme osaksi yhtymää. Ja tavallaan antaa se oma panos seurakuntaan, ja tässä tapauksessa vielä yhtymäänkin. Minun mielestäni luottamushenkilön tehtävä on antaa eikä ottaa. Tämä ei ole minun mielestäni mikään valtataistelumuiljöö, ainakaan pitäisi olla, eikä tämä varmaan kovin veristä ole, varmaan kuntapuolella on paljon enemmän. Ja toisaalta sitten turvata tietyllä tavalla toimintaedellytyksiä partiolaisen kannalta. Nyt minä puhun siis omasta näkökulmasta, tulokulmat ovat varmaan hyvin erilaisia. Että jos minä olen pitkän linjan kokoomuspoliitikko tai demari, niin ne ajattelevat varmaan paljon eri tavalla, ja ne ovat ehkä kaupungin hallinnossa mukana. Me partiolaiset emme ole kuin täällä vaan, ja täälläkin sitoutumattomana ryhmänä, että meillä ei ole tällaista puoluekoneistoa takana. Kyllä se on antaa eri tavalla. Minä otan esimerkkinä ihan hiljattain toteutuneen jouluaterian, jossa me olimme sitten valtuustona auttamassa sitä...

LML - Vähävaraisten joulujuhla Logomossa.

HL - Niin. Eihän se ole primääritehtävä, mutta jos me kehuisimme itseämme Turun linnassa ja oltaisiin siellä puvut päällä ja kuunneltaisiin korkeakulttuuria ja syötäisiin kallis ateria, niin kyllä minun mielestäni lajityypillisempi tapa toimia kuin se. Mutta kaupungin poliitikot toki, jotka olivat tottuneet tähän, niin ilmaisivat ihan suoraan pettymyksensäkin tähän, että tämmöinen on.

LML - Tämä oli siis sinun ideasi tämä koko joulujuhlan vietto??

HL - Se oli minun ihan ikioma ideani! Ja Teemu oli helppo sitten vetää tähän mukaan.

LML - Niin Hällin Teemu (srk-yhtymän diakonia- ja sielunhoitotyön johtaja). Joo, se oli tosi hieno idea ja siellä oli hieno olla mukana itse kun meidätkin sinne pyydettiin. Mutta mitä muuta, sinä voit laskea tämän kyllä aikaansaanoiseksi, mutta mitä muuta sinä ajattelet, että olet saavuttanut tai mitä on muuttunut tai tapahtunut sinun aikanasi? Mitä sellaisia asioita, joita sinä olet toivonut ja ajanut?

HL - En minä ota kyllä omaan piikkiin...

LML - Se kravatti!

HL - ...mitään vaan kyllä tämä on joukkuepeliä.

LML - Niin onkin, mutta...

HL - ...Ja minä olen yksi peluri siinä joukkueessa siinä roolissa kuin olen.

LML - Siksi minä kysynkin sellaisia mitä sinä olet toivonut?

- HL - No, kyllä minä väitän, että keskusteluyhteys on parantunut ihan merkittävästi siitä kun me tulimme piikkiöläiset mukaan ja oltakoon tästä seurakuntien liitoshankkeesta, joka meille piikkiöläisille oli pakkoliitoshanke, ei mikään rakenneuudistus, niin kyllä se paransi keskusteluyhteyttä, erityisesti niiden kanssa jotka olivat keskuudessaan samaa mieltä. Nyt minä puhun tietysti vain niiden suulla, jotka pitivät silloin paljon yhteyttä, mutta me opimme tuntemaan luottamushenkilöitä aivan eri tasolla kun meillä oli yhteinen agenda. Mutta nyt myöskin ehkä henkilövaihdosten myötä, aika on varmaan siinäkin tehnyt tehtävänsä, niin kyllähän tämä virkamieskunta, meillä on erittäin hyvä keskusteluyhteys tällä hetkellä, jota arvostan, niin se minun mielestäni pitää olla. Mutta varmaan siihen vaikuttaa tosi moni asia. Tämä oli varmaan tällainen toivelista-juttu, mutta ei siinä erityistä ansiota itsellä ole.
- LML - Mutta on mennyt hyvään suuntaan?
- HL - On ehdottomasti mennyt joo!
- LML - Niin, sinä puhuit siitä antamisesta ihan pyytämättä, kun meillä on tämä ”antaessaan saa ja kadottaessaan löytää” – ajatus olemassa, niin mitä sinä sitten olet saanut, kun jotain sinä olet tullut antamaan ja hakemaan, mutta mitä sinä olet itsellesi saanut näinä 32 vuotena?
- HL - Hmm. Varmaan oppinut tuntemaan hienoja ihmisiä, saanut työskennellä hienojen ihmisten kanssa ja toivottavasti sitten omalta osaltani sitten edistänyt tätä perustehtävää jonka takia me kuitenkin olemme täällä eikä pelkästään miljoonista päättämässä vaan näistä hengellisistä asioista. Minä muistan kun meillä eräs pitkään siellä Piikkiössä toiminut jäi eläkkeelle, hyvin yllättäen ja omaksi hämmästykseksi, sanoi, että kuule Harri, kun hän jää pois, että hänellä on sellainen olo, että kukaan ei täällä tätä Jumalan sanaa tuo esiin, että tuo sinä sitten edes sitä Jumalan sanaa esiin!
- LML - Kuulijat eivät nähneet sinun hämmästyntä ilmettäsi.
- HL - Niin, me olimme siinä kahdestaan, että se ei ollut mikään julkinen tilaisuus.
- LML - Joo, mutta nyt sinulla oli suu hyvin auki.
- HL - ...jouduin nuoren miehen puhutteluun.
- AM - Tämä on kyllä hirveän tärkeä asia, koska me päätämme usein asioista, joilla noin niin kuin nopeasti ajatellen ei ole mitään tekemistä tämän meidän perussanomien kanssa. Me päätämme isoista kiinteistöhankeista, verotuksesta, rahan jaosta, hallintoon liittyvistä asioista... Niin pitääkin olla, meidän pitää päättää niistä ja niiden pitää olla kunnossa, mutta sen ajattelu, että se kaikki ajaa jotakin isompaa asiaa ja että niitä pitää päättää se isompi asia mielessä palvelee sitä eikä ne irtaannu toinen toisistaan. Niin se on meille päättäjille tosi tärkeä asia ymmärtää. Minä huomaan, että se hämärtyy itselläkin aina välillä.
- LML - Niin tekee joo. Pelkästään arvot, niiden kun pitäisi olla ja on joka organisaatiolla niin meillä on vielä jotakin muutakin ja enemmän kuin ne arvot.
- HL - Hmm.
- AM - Minulla oli yksi kollega, joka oli pitkään Helsingin seurakuntayhtymän yhteisen kirkkoneuvoston puheenjohtaja, siis todella pitkään, ja hän sanoi minulle aina, että muista sitten Aulikki, jos sinä joskus olet ykn:n puheenjohtaja niin jokainen ykn:n, siis yhteisen kirkkoneuvoston kokous, ja seurakuntaneuvoston kokous myös, siis jokainen luottamuselimen kokous on luonteeltaan jumalanpalvelus, ja se pitää aina aloittaa hartaudella. Sitä ei saa

ohittaa. Ei saa sanoa, että nyt meillä on vähän kiire jätetään tuo pois, se on vähän toissijainen vaan se on niin kuin ensisijainen. Se on se fokus mistä lähdetään ja sitten lähdetään päättämään niistä asioista.

- HL - Minä koulutan paljon osakeyhtiön hallitustyöskentelystä, olen tehnyt sitä pitkään ja teen sitä koko ajan, kurssitan ja käyn yrityksissä. Niin tämä (seurakuntien päätöksenteko) vastaa yrityksen strategiaa. Tämä on meidän strategia, ja jokainen päätös yrityksessä pitäisi olla strategian mukainen. Niin tässä on myöskin, että jokainen päätös pitäisi olla meidän perussanomien mukainen. Olkoon se kosketuspinta sitten ohut tai tiiviimpi, mutta joka tapauksessa.
- LML - Pitää olla kyllä. Se jos me päätämme talosta, kiinteistöstä, niin kyllä sen täytyy todellakin olla sen mukainen, vastata sitä sisältöä.
- AM - Ja silloin se tarkoittaa myös sitä, että jos meillä on kiinteistöjä, jotka eivät enää palvele sitä, ei tarvita enää siihen toimintaan, niin ei meidän kannata niitä myöskään enää pitää.
- HL - Kyllä.
- AM - Ja omaisuuden kartoittaminenkin on vain sen takia, että voidaan pitää sitä toimintaa yllä, se ei voi olla itsetarkoitus, sinänsä. Ja nämä ovat aika isoja asioita seurakuntamaailmassa. Minä ajattelen, että mekin olemme olleet monissa paikoissa myös luottamushenkilöinä, ja sinä olet ollut taas toisessa roolissa jossakin toisessa paikassa. Ja minä ajattelen, että se on hyvä, että meillä roolitukset aina välillä vaihtuvat. Ajattelen, että jos minä en olisi itse ollut koskaan luottamushenkilö, minä ajattelin varmaan virkamiehenä aika eri tavalla kuin nyt minä ajattelen. Mutta koska minä olen ollut niin paljon luottamushenkilönä, niin minä ajattelen aika samalla lailla, minä ajattelen, että on kaksi perusprinsiippiä miksi kannattaa olla jossain luottamustoimessa. Toinen on se, että minulla on jotain annettavaa sinne. Ihan oikeasti, niin että se organisaatio kehittyy sitä mukaa, että sillä minun ammattitaidollani on merkitystä sen organisaation eduksi. Tai ja ja, se vähän riippuu, toinen on se, että minun pitää saada jotakin, minun pitää saada oppia siellä koko ajan jotakin uutta. Ja jomman kumman näistä periaatteista täytyy toteutua, jotta se on motivoivaa. Parhaassa tapauksessa toteutuvat molemmat, ainahan ei. Joskus toteutuu toinen ja joskus toteutuu toinen. Mutta jos kumpikaan ei toteudu, niin silloin minä ajattelen, että tämä ei ole minun paikkani, minun ei kannata olla siellä. Ja minulla on ollut myös sellaisia luottamustoimia, joista minä olen lähtenyt. Minä olen sanonut, että tässä ei ole enää mitään mieltä. Sillä ammattitaidolla ei ole kysyntää, jota minulla on antaa enkä minä myöskään saa siitä mitään.
- LML - Hmm.
- AM - Ja tätä minä olen yrittänyt pitää mielessä myös omien luottamushenkilöiden kanssa, että tulisi sellainen tunne, että he sekä saavat että, minä oikeasti arvostan sitä, että minä saan sen ammattitaidon siitä yhteiseksi hyväksi ja se on ollut hirveän hyvä oppi.
- LML - Se on ihan totta. Minä en itseasiassa ole ollut kirkollinen luottamushenkilö missään, en ainakaan muista, mutta minä olen ollut yhdistyksissä monessakin. Enkä minä tiedä onko se hirveän erilaista, mutta ainakin nämä motiivit ovat aivan samat, että voi jotain antaa, jotain saada ja on aikaa ja kapasiteettia just siihen ja siinä elämän vaiheessa. Mutta minun täytyy sanoa, että minä olen todella kiinnostunut työstäni ja minun kokouksistani ja minun hallinnosta minun työssäni, mutta minulla ei ole koskaan ollut elämässä sellaista vaihetta, että minua olisi kiinnostanut seurakunnan luottamustoimi. Eikä nytkään. Sinä, Aulikki, olet

ollut kirkolliskokouksessa. Minä olen kerran ollut ehdolla sinne, mutta sen jälkeen sitten en. Kyllä minä sanon sitä kutsumukseksi, että toimii sitten muualla kuin kirkossa, kun kuitenkin suurimman osan ajastaan antaa kirkolle, ja pappi nyt on joka paikassa. Että minä en nyt oikein ymmärrä sinua Harri, kun olet 32 vuotta ollut täällä!

- HL - Juu, ei varmaan moni muukaan ymmärrä, heh heh!
- LML - Ei vaan, ymmärrän kyllä! Ja olen tosi kiitollinen siitä ja ajattelen, että nimen omaan monen alan ihmisiä tarvitaan ettei pappeja tarvitaakaan niin paljon...
- AM - Niin, minä itse edustan sellaista kantaa, että luottamustehtävissä seurakuntatasolla ja -yhtymässä pitäisi olla muita kuin pappeja ylipäätään. Papeilla on ihan oma roolinsa tässä kirkon hallinnossa. Ja minä olen sanonut omille työntekijöilleni, että sitten kun minä jään eläkkeelle, jos minä haksahdan johonkin tällaiseen, niin tulkaa piipaa-auton kanssa sanomaan, että nyt olet Aulikki väärällä tiellä! Kaikkihan eivät koe näin, mutta tässä minä olen ollut aivan ehdoton tämän asian suhteen.
- LML - Mutta laitat jonkun kirjallisen, jonka he voivat sitten antaa jos sinä yrität...
- HL - Mutta mehän olemme tällaisen muutoksen edessä, kun resurssit todennäköisesti, kaikki prognoosit näyttävät pienenevän, mehän joudutaan tällaiseen toisenlaiseen keskustelutilanteeseen joka tapauksessa. En tiedä koenko minä sitä koskaan, mutta sellaiseen joudutaan joka tapauksessa nytten.
- AM - Minä ajattelenkin, että luottamus on hirveän tärkeä asia näissä luottamustoimissa. Minä ajattelen, että se luottamushenkilö on aika hyvä sana, koska ensin siinä saadaan äänestäjien luottamus, tämä on yksi, mutta myös se luottamustoimen hoitaminen edellyttää luottamusta. Luottamusta myös siihen, että esittelyt on oikein tehty ja että niiden intentio ei ole johtaa niitä harhaan vaan johtaa oikeaan. Ja että luotetaan virkamiesten ammattitaitoon ja että virkamies tai esittelijä luottaa siihen, että luottamushenkilöt haluavat tämän organisaation hyvää. Ja silloin kun se luottamus alkaa murentua siellä, syystä tai toisesta, minä ajattelen, että se organisaatiokin joutuu hankaluuksiin ja hankalaan tilanteeseen. Ja tällaisina hyvinä aikoina, joita me ainakin täällä Turussa vielä eletään ainakin taloudellisesti, niin se luottamuksen pohjan rakentaminen on nyt todella tärkeätä, koska minäkin ajattelen, että me olemme menossa vaikeampia aikoja kohti, ja se luottamus, se pohja rakennetaan jo tässä, ennen kuin joudutaan ehkä niihin kipeisiin ratkaisuihin ja joudutaan keskustelemaan asioista, joista me ehkä emme oikeastaan haluaisikaan keskustella. Ja minäkin ajattelen, että me olemme menneet hyvään suuntaan.
- LML - Ja se toinen toisensa tunteminen, mistä puhuttiin aikaisemmin niin sehän on ihan se pohja, jolle luottamus rakentuu, ja hyvä tahto ylipäänsä ja pyrkimys kuunnella ja ymmärtää toinen toistaan.
- HL - Se on totta.
- LML - Ja se on paljon vaikeampaa kun on niin iso vaikka valtuusto kun meillä on, verrattuna vaikka Piikkiön muinaiseen valtuustoon.
- HL - Ja tämä on kuitenkin joukkuepeli, jossa pelaavat luottamushenkilöt ja viranhaltijat yhdessä samaa peliä, ja samaan maaliinkin vielä.
- LML - Toivottavasti pelaa!

- AM - Minkä ohjeen sinä antaisit uusille luottamushenkilöille? Meillähän kävi vaaleissa sillä lailla, että valtuustosta, jonka puheenjohtaja sinä siis olet ollut, niin puolet ovat uusia nyt kun aloittavat. Minkä ohjeen sinä antaisit heille? Sekä seurakuntaneuvostoihin että valtuustoon.
- HL - Kannattaa alusta asti olla utelias ja lähteä aktiivisesti ottamaan asioista selvää. Minulle soitti joku, joka oli tullut valituksi, me kyllä arvasimme, että hänet valitaan, mutta hän itse oli ainakin olevinaan, yllättynyt, niin soitti apua, tässä kävi nyt näin, mitä minä nyt teen? Minä sanoin, että ole ihan rauhassa.
- LML - No, hän oli fiksu kun soitti heti kun kysyi tuon kysymyksen!
- HL - Joo, pari kuukautta ja kyllä täällä saa koulutusta ja tietoa, ja me autamme sinua, teemme yhdessä tätä asiaa eteenpäin, mutta se onkin varmaan... Itse muistan hyvin, vaikka minä olin paljon pienemmissä ympyröissä niin tämän jännityksen, että nyt ollaan suuren tuntemattoman edessä eikä tiedä yhtään kuinka minun käy tässä. Niin sitten vaan tuetaan toisiamme ja autetaan toisiamme, sillä lailla minä uskon me onnistumme. Mutta ei kannata jäädä sinne takapenkille vaan kannattaa kysellä ja olla utelias ja olla aktiivinen, täällä saa kavereita, täällä saa tietoa. Vene on annettu, mutta itse pitää soutaa.
- LML - Mutta onko sinua jotkut asiat sitten turhauttaneet ja miten sinä olet niitä käsitellyt?
- HL - On siis paljonkin turhauttanut! Ehkä taas sama keino, että tämä on joukkuepeli, ei tarvitse niitä jäädä yksin synkistelemään, että koetetaan yhdessä miettiä ja löytää keinoja. Onhan täällä ollut, nykyään käytetään sanaa, haasteellisia aikoja. Onhan se ollut välillä hyvinkin turhauttavaa.
- LML - Hmm.
- HL - Mutta sittenkin pitää pitää se oma tekeminen tallella, että jos omasta mielestä joku tuottaa sinulle pettymyksen, älä tuota sille pettymystä vaan pelaa sinä sitä omaa peliäsi koko ajan vaan!
- LML - Uskaltaisiko tässä sanoa mikä itseä turhauttaa? Se liittyy siihen mitä sinä sanoit, että kannattaa ottaa selvää. Että jos luottamushenkilö on kovasti jotain mieltä, mutta minä tajuan, ettei hän ole perehtynyt ja paneutunut asiaan, niin se on tosi turhauttavaa.
- HL - Ja näitä on olemassa aina! On ollut ja on.
- AM - Minä olin ensimmäistä kertaa kirkkoherrana sellaisessa pienessä seurakunnassa, olin siellä sijaisena, ja turhauduin monella lailla siihen paikalliseen seurakuntaneuvostoon. Tuntui, että nämä eivät ehkä ymmärrä näitä asioita oikein tai että tässä on nyt jotain. Minulla on isä, joka erittäin pitkän linjan luottamushenkilö, ja minä sitten isälle sanoin, että minä en kestä näitä, nämä ovat ihan hirveitä ja nämä eivät osaa mitään ja näin. Isä pisti minut kyllä paikalleen ja sanoi, että ensinnäkin, Aulikki, sinä et saa sanoa näin, et ääneen etkä myöskään itsellesi. Heidät on valittu, tämä on demokratiaa, on se valinta ollut hyvä tai ei, sinä teet heidän kanssaan töitä. Se oli minulle hyvä oppi. Sen jälkeen minä olen lopettanut tämän rutkuttamisen kokonaan. Minä olen ajatellut, että näin se on, nyt minun tehtäväni on yrittää niiden kanssa jotka tulevat, niin niiden kanssa tehdä töitä ja rakentaa se. Mutta minulla on sen jälkeen ollut ihan valtava onni, minulla on ollut erittäin, erittäin hyvät seurakuntaneuvostot sekä Kuopiossa että täällä. Minulla on pelkästään hyvää sanottavaa. Mutta kyllä minä joskus katson noita kollegoja kun ne kertovat, että etenkin virkavalinnoissa, jos on esitys työryhmän siis valintatyöryhmän yksimielinen esitys jostakin viranhaltijasta ja

sitten jos seurakuntaneuvosto sen kaataa jonkin kirkkopoliittisen syyn takia tai jonkun muun takia, se on kyllä todella turhauttavaa. On myös vaikeaa johtaa sellaista yhteisöä, jos et tiedä keitä työntekijöitä saat tänne, kun sinä et voi itse valita kun se valitaan siinä seurakuntaneuvostossa. Tai joku muu linjaus on aivan jotakin muuta kuin mikä siinä seurakunnassa ehkä olisi nyt tarpeellinen. Ajattelen, että myös se on todellisuutta osissa seurakuntia, osissa kuntiakin ihan varmasti, sehän on näihin sisäänkirjoitettu. Ja ehkä tässäkin on se, että miten rakentaa luottamusta sellaisessa paikassa, jossa sitä luottamusta ei ehkä tavalla tai toisella jostain syystä ole.

- LML - Hmm. Tuo on tyypillinen, kirkkopoliittinen syy tai sitten se, että kenet tuntee ennestään niin hänet halutaan sitten valita.
- HL - Tämä on kuitenkin myöskin toiseen suuntaan, että joskus tulee varmaan tilanteita, jossa luottamushenkilökin kokee, että nyt tänne haetaan jollain sellaisella kriteerillä, joka ei meidän mielestä palvele meitä vaan palvelee, se ei välttämättä ole ryhmä vaan jonkun mielipide...
- LML - Varmasti.
- HL - ...ihan samanlaisia tilanteita. Ja nyt me palaamme taas siihen lähtöruutuun, luottamukseen. Ja sillä lailla miten niitä asioita perustellaan ja keskustellaan puhki. Keskustellaan niin kauan, että se löytyy se. Kokoukseen ei ole mikään ihannetilanne siihen tilanteeseen, siellä tehdään päätöksiä. Ja ne pitäisi saada ne päätökset aikaan eikä jäädä pelkästään vaan keskustelemaan, sitten mietitään että mitä me tässä lopputuonaan päätettiin.
- LML - Niin, se on hyvä sitten olla sellaisia tilanteita vähän erikseenkin, joissa on isoja asioita, ja niitähän on, seminaareja ja iltakouluja tai mitä ne nyt on...
- HL - Ihan välttämättömiä.
- LML - ...joissa saa keskustella. Minä haluan kyllä sanoa, että se joku mittari siitä kokouksesta tai siitä kulttuurista tai ryhmästä siitä seurakuntaneuvostosta on, että kuinka hyvällä mielellä sinne tulee sinne kokoukseen ja kuinka hyvällä mielellä sieltä lähtee, ja ainakin meillä Maariassa sekä tulen että lähden, nähdäkseni ja mitä aistin niin muutkin siellä, en valita yhtään siitä, vaikka vähän sellaisia vaikeita asioita otinkin puheeksi. Siellä on hyvä henki meillä.
- HL - Luottamus, siis näissä luottamusorgaaneissa ei ainakaan minun nähdäkseni ole harrastettu tällaista itsearviointia. Mennään yksityispuolelle, osakeyhtiöiden hallitukset yhä enemmän tekevät tällaista itsearviointia tai ottavat jopa ulkopuolisen, minkä ainoa tehtävä on parantaa ryhmän työskentelyä, ei sillä ole mitään muuta (tehtävää). Ja silloin pitää osata antaa rakentavaa kritiikkiä, ottaa sitä vastaan, se on monta kertaa...itsekin annan sen usein anonyyminä. Mutta minua kiinnostavat ne muutokset, jos se tehdään vuosittain niin kuin se pitäisi tehdä, niin miksi ne vuosittain muuttuvat ja mitä meidän pitäisi sille asialle tehdä jos ne muuttuvat varsinkin jos joku huononee. Niin tässä olisi ehkä tämän podcastin niin kuin ideaosasto, että pitäisikö tällaista jonkinlaista ryhmän työskentelyn parantamismetodia miettiä joskus myöskin julkisella puolella.
- AM - Tämä olisi mielenkiintoista! Yhteisessä kirkkoneuvostossa voisi todellakin vuosittain tehdä tällaisia.

- HL - Neljä vuotta kuitenkin ollaan siinä porukassa ja sen pitäisi päättää asioita meidän yhteiseksi hyväksi, niin miten sen ryhmän päätöksentekodynaamiikkaa, ryhmän työskentelyä voisi parantaa.
- LML - Ja sinä jopa tiedät miten voi.
- HL - No, minä tiedän yksityiseltä puolelta, kun minä teen niitä koko ajan. Olen asianajaja ammatiltani, mutta minun yksi harrastuksistani on osakeyhtiö ja sen hallitustyöskentely. Minä koulutan tosi paljon siitä.
- LML - No hei, päätämmekö me tähän hyvään ideaan mitä me kannatamme?
- AM - Näin me teemme ja jatkamme yhteistyötä! Kiitos Harri!
- HL - Kiitoksia, oli oikein mukava olla täällä!